

Příběh nevšedního přátelství

TULÁK

Ilustrovala
Iveta Hricová

Kristína
Mišovičová

FRAGMENT

Tulák

Příběh nevšedního přátelství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kristína Mišovičová

Tulák – Příběh nevšedního přátelství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Příběh nevšedního přátelství

TULÁK

Příběh nevšedního přátelství

TULÁK

**Kristína
Mišovičová**

**Ilustrovala
Iveta Hricová**

FRAGMENT

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila
zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí!
Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Kristína Mišovičová, 2023
Illustrations © Iveta Hricová, 2023
Translation © Jana Olivová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7383-5 (1. vydání, 2025)
ISBN e-knihy 978-80-253-7401-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7402-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7391-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

1

Sběrný dvůr. Takové ošklivé místo. Samé odpadky, špína a smrad... Nebo že by to bylo jinak?

Někde v dálce zahoukal vlak. Tulák se pousmál. Měl rád tyhle pokojné noci. Tulák – tak si říkal. Nikdy neměl skutečné jméno. Možná kdysi dávno, když byl ještě malým štěnětem, ale na to už si nepamatoval. Jeho první vzpomínka patřila kartonové krabici.

„Máme jich moc a tenhle je nejošklivější. Šedivý, hubený... Nic z něho nebude. Musíme se ho zbavit. Odnes ho někam do lesa! Ale pořádně daleko, aby nenašel cestu zpátky!“ To byla poslední slova, která slyšel předtím, než naposledy viděl svoji rodinu.

K lidem se už nikdy nevrátil. Od toho dne z něho byl toulavý pes. Toulal se po světě, žil v lese, v opuštěných chatách a vojenských bunkrech. Občas ulovil zajíce, jindy našel jídlo, které vyhodili rybáři. Měl těžký život, ale navzdory tomu byl svým způsobem šťastný. Nikdo ho nedržel na řetězu, nikdo

mu nedával povely, nikoho nemusel poslouchat. Byl svobodný a volný.

A nakonec se mu podařilo najít i místo, které při troše fantazie mohl nazývat domovem. Na první pohled nevypadalo úplně lákavě, a když přišly deštivé nebo naopak velmi suché dny, tak i zapáchalo, ale jemu se i tak líbilo. Měl tu všechno, co potřeboval. Spokojeně se uvelebil na měkkém, pohodlném gauči. Vůbec nerozuměl lidskému uvažování. Lidé vyhazovali tolik užitečných věcí! Křesla, pohovky, skříně, pračky, pneumatiky, jídlo... Z něj měl vždycky největší radost. Občas přinesli opravdové dobroty. Jako například včera. Dvě šišky fajnového maďarského salámu! I proto měl tohle místo tak rád.

Náhle tmou pronikl ostrý paprsek světla a ticho přerušilo hlasité vrčení motoru. Tulák automaticky seskočil z gauče a přikrčil se k zemi. Dodávka... nebo nějaká rachotina s přívěsným vozíkem, tipoval v duchu. Auto zastavilo několik metrů od něj. Nepletl se. Stará rozhrkaná škodovka s vozíkem.

„Ani nevypínej motor! Rychle všechno vyhážeme a zdrháme. Víš, že je to nelegální! Kdyby na nás někdo zavolal policajty, měli bysme pěknej malér!“ hulákal vyšší z mužů.

„No tak mi pomoz! Je to děsně těžký!“ obořil se na něj ten

menší. Skláněl se nad vozíkem a funěl jako lokomotiva. Zjevně mu docházely síly.

Tulák je pozoroval se zatajeným dechem. Možná přinesli něco na zub. Nebo alespoň přikrývky, do kterých by se mohl zachumlat, až mu bude zima. Muži ještě chvíli bojovali s neznámým nákladem, potom rychle naskákali do auta a zmizeli tak nečekaně, jako se objevili.

2

Noční návštěva nepřinesla nic zajímavého, jen hromadu nových odpadků. Kachličky, cihly, umyvadlo a starou otlučenou vanu. Tulák zakroutil hlavou.

„Když do té vany naprší, možná bych se v ní mohl koupat,“ zapřemýšlel nahlas.

Náhle se znovu ozvalo vrčení motoru. Tentokrát však bylo jiné. Stejně hlasité, ale nějak „fajnovější“. Tohle nebude žádná rachotina. Podobně znělo auto, které ho před pár lety skoro připravilo o život. Tulák vystrašeně zakňučel. Ode dne, kdy ho velký černý džíp zachytil předními koly, polámal mu žebra a už napořád zmrzačil levou zadní nohu, nenáviděl všechna nóbl auta. A nejen je. Nenáviděl všechno, co mělo kola. Auta, motorky, bicykly, dokonce i zahradní kolečka. Měl z nich strach a roztřásl se už jen při pouhém pohledu na ty kulaté věci, které se točily, jako by je nic na světě nedokázalo zastavit.

Ukrytý za gaučem pozoroval auto, které se pomalu přibližovalo. Opravdu to nebyla žádná stará Felicie ani polorozpadlá dodávka. Na okraji skládky zastavila černá limuzína. První z ní vystoupil muž v obleku, hned za ním žena a pak další mladý muž. Toho muže v obleku Tulák znal. Chodil sem poměrně často. Říkali mu starosta. Vždycky, když se objevil, býval dost rozzlobený. Dnes ale vypadal klidně. Dokonce se usmíval.

„Jsem tak šťastný, že jsme dostali tu dotaci na sběrný dvůr. Jen se podívejte, jak to tu vypadá!“ ukázal kolem sebe. „Už léta je zakázané vyvážet odpad na skládku, ale některým lidem je to očividně úplně jedno. Vozí sem všechno, zákaz-nezákaz.

Třeba tahle vana. Jsem si jistý, že ještě před pár dny tu nebyla. Já opravdu nevím, jak jim vysvětlit, že ničí životní prostředí nejen sobě, ale i dalším generacím!“ Už zase se mračil.

„Máte pravdu,“ přikývl mladík, který měl na sobě skoro stejný oblek jako starosta. „Lidé si opravdu neuvědomují, jak důležité je chránit to, co nám zůstalo. Ale nebojte se, naše firma vám vybuduje krásný sběrný dvůr. Nikoho už ani nenapadne vyvážet odpadky do lesa.“

Tulák zpozorněl. Co je to vlastně ten sběrný dvůr, o kterém tady mluví? Neměl ani tušení, ale vůbec se mu to nelíbilo. Stejně jako se mu nelíbila auta, muži v oblecích a ženy v botách, které za sebou zanechávaly díry v zemi.

„Kdy bychom se do toho mohli pustit?“ ozval se opět starosta.

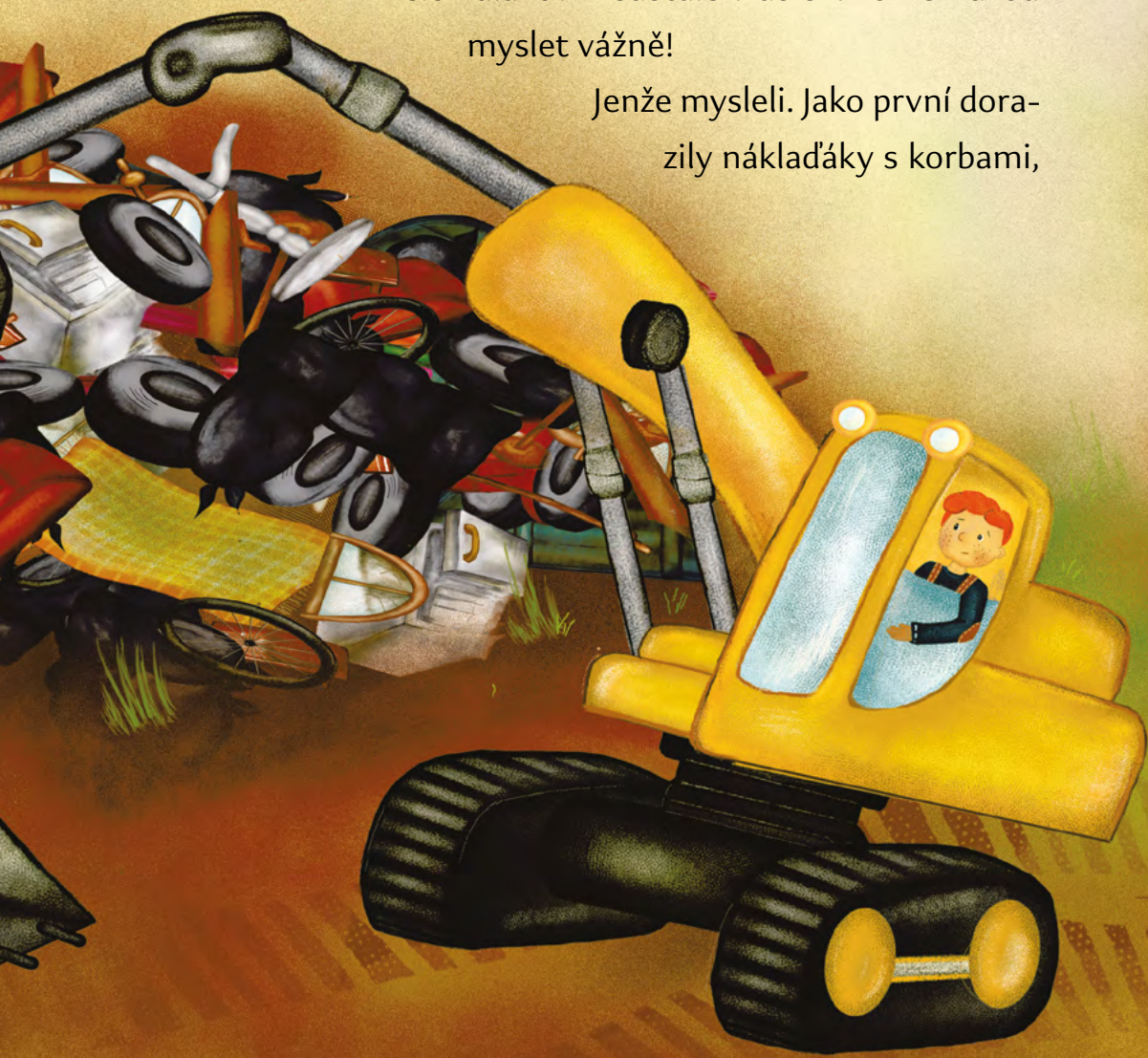
„My jsme připravení,“ usmál se mladík. „Od pondělka můžeme začít. Za pár týdnů nebude po téhle skládce ani vidu, ani slechu.“

3

„Za pár týdnů nebude po téhle skládce ani vidu, ani slechu...“
znělo Tulákovi neustále v uších. To nemůžou
myslet vážně!

Jenže mysleli. Jako první dora-
zily nákladáky s korbami,

hned za nimi bagry a nakladače. Celé dny dělníci nakládali hory odpadků a odváželi je pryč. Skládka se postupně zmenšovala a s ní mizel i jeho domov.

„Oběd!“ zaznělo odněkud a všechny stroje jako na povel zastavily. Chlapi vyskákali z kabin, vytáhli ešusy a sáčky s chlebem a salámem. Tuhle část dne měl Tulák ze všeho nejradši. Vždycky na něj něco zbylo. Rohlík, nedojedený párek, občas i voňavá klobáska. Nebo kousek slaninky... Lidé jsou opravdu zvláštní tvorové. Plýtvají vším, a jídlem obzvlášť.

„Nemusíš se schovávat,“ ozval se náhle muž, který seděl sám stranou od ostatních. Tulák překvapeně našpicoval uši. Na koho to mluví? Natáhl hlavu, aby měl lepší výhled, ale ať se snažil sebevíc, nikoho jiného neviděl.

„Vím, že tam jsi,“ podíval se neznámý přímo jeho směrem. „Klidně vylez, já ti neublížím.“

Tulák cítil, že se mu rozbušilo srdce. Stáhl ocas a přikrčil se níž k zemi.

„Tak teda ne,“ pokrčil muž rameny a dolil si horkou kávu z termosky. Vypadalo to, že nikam nepospíchá. „Nebudu tě nutit. Ale kdybys chtěl, nechám ti tu kousek řízku. Žena mi vždycky nabalí tolik jídla, jak kdybych šel z domu minimálně na týden. Zbytečně jí vysvětluju, že mi při práci tak nechutná...“

Právě dopíjel poslední doušek, když se na obzoru objevila stará známá černá limuzína. Zastavila jen pár metrů od nich. Tulák rozzlobeně zavrčel. Starosta. Co tu zase chce?! Od té doby, co se dozvěděl o starostově záměru, nemohl ho vystát. Dal zlikvidovat jeho domov a postavit sběrný dvůr nebo jak tomu říkali... Sběrný dvůr! Co to je za hloupost?!

Starosta vystoupil z auta a vydal se přímo k muži s řízkiem. „Václave, vy ještě pořád pracujete? Myslel jsem, že jste dávno v důchodu.“

„Však jsem,“ přikývl Václav a oprášil si drobky z montérek. „Ale mladým se takováhle práce nechce dělat. Takže situaci musíme zachraňovat my důchodci,“ ukázal na bagr s lžící a ztěžka se zvedl.

Tulák si až teď uvědomil, že už není nejmladší. Vlasy měl téměř bílé a jeho ošlehaná tvář plná vrásek připomínala kůru starého stromu.

„To je pravda,“ přikývl starosta. „Dnešní mládež by nejradši jen seděla u počítače. Nebo natáčela videa. Všichni chtějí být influencers, tiktokery, youtubery a co já vím, čím ještě... Bojí se zašpinit si ruce.“

„Popravdě, nerozuměl jsem ani slovu z toho, co jste říkal,“ zakroutil Václav hlavou. „Asi jsem už opravdu starý.“

„Ale kdeže starý! Jen jste jiná generace. Věci se mění, doba jde dopředu. Občas si říkám, díky bohu za to. Třeba jako v případě téhle skládky. Pojdte, uděláme pár fotek, abychom měli památku, jak to tu kdysi vypadalo. Vyfotím i vás a pošleme to Bětce. Ať vidí, jakého má doma štramáka.“

Václav se vesele rozesmál. Tulákovi se jeho smích líbil. Kdyby nejezdil v tom odporném bagru, byl by to celkem milý chlapík. Dokonce ani na slíbený řízek nezapomněl a nechal mu ho tam...

4

O několik týdnů později odjelo poslední auto s nákladem. Tam, kde se před pár dny vršily kupy nepořádku, teď nebylo nic. Doslova.

„Jak se říká, srovnali jste to tu se zemí,“ zkonstatoval starosta. „Od pondělka můžeme začít betonovat. Potom už jen plot a můžou se dovézt kontejnery.“

I chlapi, kteří tu celé týdny usilovně pracovali, vypadali spokojeně.

„Je to tak,“ přikývl jeden z nich. „Byla to sice fuška, ale stálo to za to. Budete to tu mít opravdu pěkné.“

„Pěkné, a hlavně čisté,“ pokýval hlavou starosta. „A víte, co je nejlepší? Kromě samotného sběrného dvora jsme dostali peníze i na nový traktor a drtičku odpadu. Takže už žádné haldy větví. Všechno pěkně na místě podrtíme a odvezeme do kompostárny. Když jsme u toho, Václave, potřeboval bych si s vámi popovídat,“ otočil se k Václavovi, který na něj překvapeně vytřeštil oči. „O samotě.“

„Se mnou? A o samotě?“ Václavovi na čele vyskočily krůpěje potu a vráska mezi očima se prohloubila. Není to legrace, když si chce s vámi starosta promluvit o s-a-m-o-t-ě.

„Nebojte se, nic se neděje. Chtěl bych vám něco nabídnout.“

„Nabídnout?“ zeptal se Václav, hned jak došli kousek dál, aby je ostatní neslyšeli. Chtěl to mít co nejrychleji za sebou.

„Víte, sběrný dvůr potřebuje spolehlivého správce,“ začal starosta zeširoka. „Dlouho jsem nad tím přemýšlel a myslím, že byste byl tím nejlepším člověkem.“

„Já? Ale já...“ zakoktal se Václav. Čekal cokoli, ale to, že ho chce starosta zaměstnat, by ho ani ve snu nenapadlo. „Říkal jsem vám, že jsem v důchodu. Dejte sem nějakého mladého, ne starého dědka.“

„Jaký vy jste dědek? Hravě strčíte do kapsy o polovinu mladší! A přesně, jak jste říkal minule, mladým se takováhle práce dělat nechce. Navíc to ani neumí. Vy jste celý život jezdil na kombajnech a traktorech, dokážete ledacos udělat, opravit. Je to práce jako šitá vám na míru,“ trval starosta na svém.

„Já nevím...“ ošíval se Václav. „Už toho nezvládnou tolik jako dřív.“

„Nebojte se, pracoval byste jen pár hodin týdně. Alespoň se trochu vyvětráte a dostanete se z domu. A Bětka bude jen ráda, že si od vás na chvíli odpočine,“ dodal starosta a zasmál se.

„To je pravda,“ přikývl Václav a konečně se trochu pousmál.

„V klidu si všechno promyslete. Sběrný dvůr by se měl otvírat v polovině června. Máte na rozmyšlenou spoustu času. Ale byl bych opravdu rád, kdybyste tu nabídku přijal. A teď si pojďme odpočinout,“ poplácal ho po zádech a otočil se směrem k ostatním. „Chlapi!“ zakřičel, aby ho všichni slyšeli. „Zastavte stroje, zvu vás na pivo. Sejdeme se v hospodě!“

To jim nemusel říkat dvakrát. Ozvalo se dunivé burácení motorů, bouchání dveří a dupot těžkých bot. Netrvalo dlouho a budoucí sběrný dvůr osiřel.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tulák – Příběh nevšedního přátelství.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.